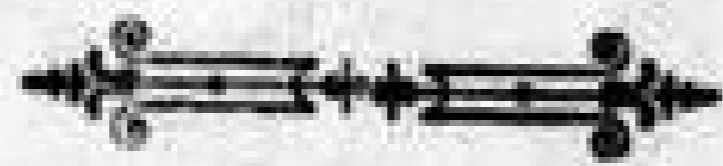

μας ξωγραφίζεται στρυφνός, ώχρός και μαραμμένος
από αυτό τὸ ρυπαρὸν τῶν μωροσόφων γένος.

ὦ ! ναί ! ἔλατε. Μούσαις μου, και σεις ὦ Τροβαδούροι,
για δώσετε 'στὸ χέρι μου και πάλι τὸ κονδύλι,
ὦ ! ἄς μὴ βλέπω κἀνεὸς παληοδασκάλου μούρη,
και ἄς μὴ κλείουν ρήματα τ' ἀγέλαστά μου χείλη.
Μακρὰν ἀπὸ ἐζώλια και ἀπὸ μωροσόφους,
ὅσπτε μου γέλοισι και ζωὴ και τούς παληούς συντρόφους.

Τηλεγραφήματα καινούρια
ποῦ ἔρχονται με τὴν φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αὐθημερόν. — Μέρα με τὴν ἡμέρα
μας ἔρχεται 'στὸν τόπο μας ἡ κίτρινη χολέρα.
Οἱ μὲν νομίζουν προφανῶς πῶς εἶν' ἐνδημική,
ἄλλοι τὴν θέλουν και καλὰ ὡς ἐπιδημική.
Οὐχ ἤττον πρὶν ἀποδειχθῆ ὅποιου εἶδους εἶναι,
θὰ τὴν δεχθῶσιν ἀναυλα και αἰ κλειναὶ Ἀθηναί.

ΤΟΥΛΩΝ. — Μὴ τὰ πιστεύετε, γιατί εἶναι ὅλα μῦθοι,
τριανταδύο κρούσματα, ἀλλ' ἓνας προσεβλήθη.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. — Χαιρετίσματα πολλὰ ὁ Γόρδων στέλλει,
και με μεγάλη του χαρὰ 'στὸ ἔθνος ἀναγγέλλει
πῶς μόλις και ὁ Στέφανος, ὁ μέγας Μακεδῶν,
ἐπῆγε πρὸς βοήθειαν, αὐτοστιγμὴ σχεδόν,
ἢ μάλλον μόλις ἀδειασε τὸ πρῶτό του πιστόλι,
καινούριο θάρρος ἔλαβαν οἱ στρατιῶται ὅλοι,
και ὁ Μαχῶης, ποῦ τίποτα σχεδόν δὲν τὸν φοβίζει,
κἀπὼς νὰ τὰ χρειάζεται ἀπὸ προχθὲς ἀρχίζει.

ΑΥΤΟΘΙ, και αὐθημερόν. — Πάγια ἐννενηντα,
και δάνειον Ἑλληνικὸν περίπου ἐβδομήντα.

ΒΙΣΒΑΔΕΝ, τόσαις τοῦ μηνός. — Ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων,
μενάχος ταύτην τὴν στιγμὴν τ' ἀνάκτορα ἀφίνων,
εἰς τὰ λουτρά πορεύεται με τὸ καπέλο του στραβὰ
και στέλλει χαιρετίσματα...

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

Περικλέτος Φασουλῆς,
ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Φ. — Μωρὲ σὺ εἶσαι, Περικλῆ, ἐσὺ ποῦ βλέπω 'μπρός μου ;
ποῦ ἤσουν και ἀπ' τὸ πρόσωπο ἐγάθηκας τοῦ κόσμου ;
Π. — Νάτα ! λοιπὸν δὲν τὰ μαθες ; ... εἶδινα ἐξετάσεις.
Φ. — Τί ; ἐξετάσεις εἶδινες σὲ τέτοιαις περιστάσεις ;
Μωρὲ ἐδῶ ἐγάλασε ὁ κόσμος 'στὴν Ἀθήνα,
ἐδῶ, καλέ, πεθάνανε πολλοὶ ἀπὸ τὴν πείνα,
ἐδῶ ὁ κόσμος τάχασε και ἦλθε ἀνω κάτω,
ἐδῶ χρηματιστήριο, ἐκεῖ τὸ Συνδικάτο.

ἐδῶ πτωχεύσεις, Λαύρια, Δημάρχων φυλακίσεις,
ἐκεῖ Τυπάλδος, Ἀμπελάς, και τόσαι συζητήσεις,
ἐδῶ χολέρα και βροχαῖς, ἐκεῖ αὐτοκτονία,
ἐδῶ ἐξεπατώθη, μωρὲ, ἡ κοινωνία,
και 'εἰσέστηκαν τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης,
και σὺ ἐπῆγες, μασκαρὰ, νὰ δώσης ἐξετάσεις ;
Π. — Βρὲ ἔλα, στάσου μιὰ στιγμὴ και τόσο μὴν τὰ χάνης...
Βρὲ ἀδελφέ, τί γίνεσαι τόσον καιρό, τί κάνεις ;
Φ. — Ἐγώ ; τὰ ξέρεις, πάντοτε ἀέρα κοπανίζω,
κἀμμιά φορὰ δανείζομαι, ποτέ μου δὲν δανείζω,
πάντα κοιμοῦμαι ἤσυχα, τρώγω καλὰ και πίνω,
και οὔτε ποτέ μου δάσκαλος ἐσκέφθηκα νὰ γίνω.
Π. — Και δὲν μοῦ λὲς ποιὸς κυβερνᾷ ἀλήθεια τὴν πατρίδα !
(Ξέρεις, ἐγὼ δὲν διάβαζα καμμιά ἐφημερίδα).
Γιατί ἂν μ' ἐρωτοῦσε σὺ, θὰ σοῦ λεγα 'στὸ τέλος
πῶς κυβερνᾷ ὁ Φιντικλῆς ἢ και ὁ Σεμιτέλος.
Πρωθυπουργὸς δὲν ἐγένε ἀκόμ' ὁ Δεληγιάννης ;
Φ. — Δὲν σοῦπα πῶς τὰ ἔχασες και θάλασσα τὰ κάνεις ;
Μωρὲ 'μπορεῖ ὁ Θόδωρος Πρωθυπουργὸς νὰ γίνη,
ἐνόσω ὁ Τρικούπης ζῆ, χωρὶς νερὸ νὰ πίνη ;
Π. — Γιατί πὲς μου τώρα ἡ πατρίς ἔχει ἀκόμη πόρους,
και ὁ Καλλιγᾶς, βρὲ Φασουλῆ, βάζει και ἄλλους φόρους ;
Φ. — Ποιὸς Καλλιγᾶς, βρὲ κουτεντέ, ποιὸς Ροῦφος και ποιὸς

| Ράλλης ;

Αὐτοὶ τὰ ἐκακάρωσαν... τί κάθισαι και ψάλλεις ;
Τώρα Τρικούπης κυβερνᾷ, Τρικούπης βασιλεύει,
και ἐκεῖνος ποῦ δὲν κυβερνᾷ 'στὰ ξένα ταξιδεύει.
Π. — Ἀληθινὰ τί γίνεται και για τὴν Κωπαῖδα ;
(Ξέρεις, ἐγὼ δὲν διάβαζα καμμιά ἐφημερίδα).
Μωρὲ τί σκελεντίζεσαι για τέτοια, τί σὲ μέλει ;
Μάθε μονάχα πῶς ἐκεῖ δὲν εἶμιν' οὔτε χέλι.
Π. — Ἀμμέ 'στὸ Δημάρχο γιατί ἐστήσανε τουφέκι ;
Φ. — Ἄς τον νὰ πάη νὰ χαθῆ και ἐκεῖνον τὸν ζευζέκη,
ποῦ με τὴν κουταμάρα του εὐρῆκε τὸν μελιᾶ του,
και ἐκλείσθηκε 'στὴν φυλακὴ μ' ὅλη τὴν φαμελιά του.
Π. — Και δὲν μοῦ λὲς και τίποτα για τῆς αὐτοκτονίας ;
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ... κατήντησαν και αὐταῖς ἐπιδημίας,
και ἂν με φανικὸν ὄξυ δὲν βρέξουμε τὴν πόλι,
μοῦ φαίνεται πῶς γρήγορα θὰ σκοτωθῶμε ὅλοι.
Π. — Πὲς μου ἀλήθεια τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ λένε Σ υ ν δ ι κ ᾶ τ ο ;
Φ. — Τί εἶναι ; ... εἶναι θάλασσα, ὅπου δὲν 'βρίσκεις πάτο.
Π. — Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σπουδαῖα,
δὲν εἶμπορεῖς 'στὸν Περικλῆ νὰ δώσης μιὰ ἰδέα ;
Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ ἀδελφέ, και ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω,
και σκούρα ὅπωςδήποτε θὲ νὰ τὰ καταφέρω.
Μάθε λοιπὸν πῶς μετοχὰς χιλιάδες τοῦ Λαυρίου
οἱ τρεῖς τους ἀγοράσανε, και χαλασμοὺς Κυρίου
ἐγένηκε 'στὴν ἀγορά, και ἀρχίσαν ἀνακρίσεις,
και ὁ Κοσσονάκος ἔκαμε σπουδαίας φυλακίσεις,
και ἐθεωρήθη, καθὼς λέν, τὸ πρᾶγμα ὡς ἀπάτη,
και μὴ 'ρωτᾷς τί γίνονται αὐτοὶ οἱ Συνδικάτοι.
Π. — Μωρὲ δὲν νοιώθω τίποτα, και ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσης,
μοῦ φαίνεται 'στὴ πλάτη σου θὰ κάμω ἀνακρίσεις.
Φ. — Ὅ, τι και ἂν ἤξερα ἐγὼ σοῦ τῶπα νένα σκέτα.
Π. — Μοῦδῶσες και ἐκατάλαβ... ὄρσε, γαμπρέ, κουφέτα.
Νά ! και τὰ Συνδικάτα μου, νά ! και τὰ Συνδικά σου,
νά ! μετοχαῖς, νά ! Λαύρια, νά ! και σεβρηκαῖς, και χάσου.